

HUR SÄGER MAN FÖRLÅT TILL DE LEVANDE?

Den välkända Annika Österberg gästade Pingstkyrkan i Varberg för en tid sedan. Som rubrik i tidningen kunde läsaren uppmärksamma följande fråga: "Hur säger man förlåt till de döda?"

Rubrikfrågan är naturligtvis en aning provokativ och retorisk. Ändå kan frågan vara relevant i vissa självvårdande situationer, då en människa blivit sviken, utsatt eller berövad sitt värde.

Under Allhelgonatider, då man i kyrkor uppmärksammar de i första hand under året bortgångna, kommer de inre upplevelserna, positiva och negativ, alltmer i dagen än tidigare.

Att stanna kvar en extra stund vid en grav betyder att man kan få den nödvändiga frågan om "förlåtelse" eller "upprättelse".

När döden inträtt har den definitiva gränsen mellan de båda världarna upprättats.

För vissa kommer detta som en överraskning, för andra som en naturlig fortsättning på livet. I den stunden kan det vara en gåva och möjlighet att kunna förlåta sig själv på så sätt att jag kan förlika mig med det som varit, de oförrätter som jag upplevt och varit utsatt för.

En förlåtelse i den närvarande gudsbilden är alltid möjlig för den som kan tro på en förändring dvs. förlåtelse. Det kan handla om ett inre seende, som kan beskrivas på många olika sätt.

Den mer kristet religiösa förlåtelsen uttrycker Annika Östberg, enligt HN-artikeln, på följande sätt: "Jag har haft ett annorlunda men rikt liv. Min Gud har tagit mig igenom det mörkaste och många har sträckt ut handen och hjälpt mig."

Att Österberg kom ut från ett amerikanskt fängelse är i sig självt ett under.

För några år sedan fick jag möjlighet genom en god vän att besöka ett fängelse i Stillwater, Minnesota. Min amerikanske vän träffade de intagna varje vecka. Bibelstudier, bön och samtal om det som varit var mötenas grundkoncept.

Jag fick intrycket av att de tjugotalet närvarande fångarna kände en sorts förlåtelse och fick därmed tro på framtiden. Det var för dem en nödvändig känsla för att kunna gå vidare i livet.

De flesta har, liksom Österberg, en grundläggande dorgproblematik, som måste behandlas. Men sällan räcker det enbart med vård - till detta måste komma en sorts inre och djupare medvetenhet om total förlåtelse.

Oavsett vad som nu skett måste finnas en utgång. Oavsett vad som hänt måste ske en personlig förlåtelse.

Det är därför mer än komplicerat att vissa stater i USA fortfarande har det oförlåtliga dödsstraffet som en slutgiltig utväg. Det är förnedrande och kommer för alltid att vara så.

Men för att nu se till vårt "normala" liv dvs. till vardagens händelser, små och stora, så måste en yttre och inre förlåtelse vara möjlig.

När ett straff eller påföljd är avtjänad är det naturligt att en människa skall få en ny chans. Framför allt tänker jag på de unga människor som gör eller säger fel, går mot lag och ordning, testar gränser och ser spänningen i olika situationer.

Att erkänna, sona sitt brott och kunna gå vidare i livet dvs. få förlåtelse - måste vara den självklara kärlekshandlingen. Att det finns denna förlåtelse och själavårdande möjlighet i den Pingstkyrkan tycks självklar.

Men av egen erfarenhet undrar jag om den finns i den s.k. Svenska kyrkan. En gång kämpade jag för att en ung människa skulle få förlåtelse och upprättelse efter avtjänat straff och själavårdande behandling. Men allt gick överstyr, då massmedia förstärkte syndabegreppet, kyrkliga fritidspolitiker och präster och dåvarande biskop, stämde in i den hatbild som uppstod.

Här kunde alla med medmänskligt förtecken sagt "förlåt till den levande!"

Nu önskar jag att Annika Östberg sträcker ut handen till alla andra som behöver hennes stöd och hjälp. Det är så som kärleken leds vidare, genom våra prövade tankar, hjärtan och varma händer! Skicka vidare!

Hans-Evert Renérius